

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Zeven

De Afdaling in de Nacht

Sri Aurobindo

Met een denkvermogen van leven vrijgesproken, kalm gemaakt om te weten,
Het hart gescheiden van de blindheid en de pijn,
Het zegel van tranen, de binding van onwetendheid,
Keerde hij zich om dat wijde wereldfalen's oorzaak te vinden.

Hij keek weg van Natuur's zichtbare gezicht
En stuurde zijn blik naar de zichtloze Oneindigheid,
De formidabele onbekende Oneindigheid,
In slaap achter de eindeloze winding van dingen,
Die het universum draagt in zijn tijdloze breedtes
En de rimpelingen van haar wezen zijn onze levens.

De werelden zijn gebouwd met haar onbewuste Adem
En Stof en Geest zijn haar beelden of haar machten,
Onze wakende gedachten het resultaat van haar dromen.

De sluier was gescheurd, die de Natuur's diepten verbergt:
Hij zag het fontein van wereld's durende pijn
En de mond van de zwarte put van Onwetendheid;
Het kwaad, dat aan de wortels van het leven wordt bewaakt,
Verhief zijn hoofd en keek in zijn ogen.

Op een schemerige oever, waar de subjectieve Ruimte sterft,
Vanaf een grimmige rand, die uitzag over al, wat is,
Staarde een duistere, ontwaakte Onwetendheid,
Met haar wijde blanco ogen, die zich over Tijd en Vorm verwonderden,
Naar de ontdekkingen van de levende Leegte
En de Afgrond, vanwaar onze oorsprong oprees.

Erachter verscheen een grijs gekerfd masker van de Nacht,
Dat de geboorte gadesloeg van alle geschapen dingen.

Een verborgen Macht, bewust van zijn kracht,
Een vage en schuilende Tegenwoordigheid overal,
Een tegengestelde Doem, die alle gemaakte dingen bedreigt,
Een Dood, die figureerde als het donkere zaad van het leven,
Scheen de wereld voort te brengen en weer te vernietigen.

Dan, vanuit het sombere mysterie van de diepten
En uit de holle boezem van het Masker,
Kroop iets naar voren, dat een vormeloze Gedachte scheen.

Een fatale Invloed bekwam de schepselen,
Waarvan de dodelijke aanraking de onsterfelijke geest achtervolgde,
Op het leven werd de spookachtige vinger van de dood gelegd
En door dwaling, leed en pijn werd het aangeboren verlangen
Van de ziel naar waarheid en vreugde en licht overschaduwd.

Een deformatie rolde zich op, die claimde
Juist het wezen's keerpunt te zijn, Natuur's ware drive.

Een vijandig en perverterend Denkvermogen aan het werk
In elke hoek, die genesteld met bewust leven was,
Corrumpeerde Waarheid met zijn eigen formules;

Als onderschepper van het luisteren van de ziel,
Kennis aantastend met de zweem van twijfel,
Onderschepte hij de orakels van de occulte goden,
Wiste de wegwijzers uit van Leven's pelgrimage,
Annuleerde de ferme rotsverordeningen, gegraveerd door de Tijd,
En stelden op de fundaties van de kosmische wet
Haar bronzen pylonen van wanbestuur op.

Zelfs Licht en Liefde werden door dat bemantelde gevaar's betovering
Van de briljante natuur van de goden
Tot gevallen engelen en misleidende zonnen,
Werden zelf een gevaar en een bekoring,
Een perverse lieflijkheid, een hemel-geboren verderf:
Haar macht kon de goddelijkste dingen deformereren.

Een wind van verdriet ademde over de wereld;
Al het denken werd belaagd met valsheid, elke daad
Gestempeld met tekortkoming of met frustratie's teken,
Elke hoge poging met falen of vergeefs succes,
Maar geen kende de oorzaak van zijn ondergang.

Het grijze Masker fluisterde en, ofschoon geen geluid werd gehoord,
Was toch in het onwetende hart een zaad geplant,
Die het zwarte fruit van lijden droeg, van dood en onheil.

Uit de kille steppen van een guur Ongeziene,
Onzichtbaar, het grijze masker dragend van de Nacht,
Arriveerden de schaduwachtige vreselijke boodschappers,
Indringers vanuit een gevaarlijke wereld van vermogen,
De ambassadeurs van kwaad's absolute.

In stilte spraken de onhoorbare stemmen,
Handen, die niemand zag, planten het fatale graan,
Geen vorm werd gezien, toch werd een verschrikkelijk werk gedaan,
Een ijzeren vonnis, in vervormde uncialen geschreven,
Legde een wet op van zonde en van vijandig lot.

Leven keek naar hem met veranderde en sombere ogen:
Haar schoonheid zag hij en het hunkerende hart in dingen,
Dat met een beetje geluk tevreden is,
Beantwoordend aan een smal straatje van waarheid of liefde;
Hij zag haar gouden zonlicht en haar verre blauwe lucht,
Het groen van haar bladeren en de tint en geur van bloemen,
En de charme van kinderen en de liefde van vrienden,
En de schoonheid van vrouwen en goedaardige harten van mannen,
Maar zag ook de verschrikkelijke Vermogens, die haar stemmingen
aandreven
En het leed, dat zij op haar paden gestrooid heeft,
Het lot, dat wacht op de ongeziene stappen van mensen
En haar kwaad en verdriet en het laatste geschenk van de dood.

Een adem van desillusie en decadentie
Keek ondermijnd toe naar Leven's volwassenheid
En liet het volle graan van de ziel verrotten:
Vooruitgang werd een verschaffer van de Dood.

Een wereld, die de wet aanhing van een verslagen Licht,
Koesterde de verrotte lijken van dode waarheden,
Begroette verwrongen vormen als vrije, nieuwe en ware dingen,
Schoonheid dronk van lelijkheid en kwaad,
Die zich gast voelden aan een banket van de goden
En verderf proefden als een sterk gekruid voedsel.

Een duisternis settelde zich op de zware lucht;
Het verjaagde de heldere glimlach van Natuur's lippen
En doodde het aangeboren vertrouwen in haar hart
En zette angst's listige blik in haar ogen.

De lust, die de geest's natuurlijke goede verdraait,
Verving de openhartige spontane impuls van de ziel
Door een gemaakte deugd en ondeugd:

Door de Natuur aan te tasten met tweeledige's leugen,

Hebben hun tweelingwaarden een verboden genot geprikkeld,
Maakten kwaad tot een bevrijding van vervalst goed,
Het ego verzadigd van rechtschapenheid en zonde
En werden elk een instrument van de Hel.

In afgedankte hopen langs een eentonige weg
Waren de oude simpele heerlijkheden achtergelaten om te liggen
Op de verlaten gebieden van leven's afdaling in de Nacht.

Alle levensglorie was gedoogd, door twijfel besmet;
Alle schoonheid eindigde in een verouderend gezicht;
Elk vermogen werd een tirannie genoemd, door God vervloekt,
En de Waarheid een fictie, die nodig was voor denkvermogen:
De jacht op vreugde was nu een vermoeide zoektocht;
Alle kennis was achtergelaten als twijfelachtige Onwetendheid.

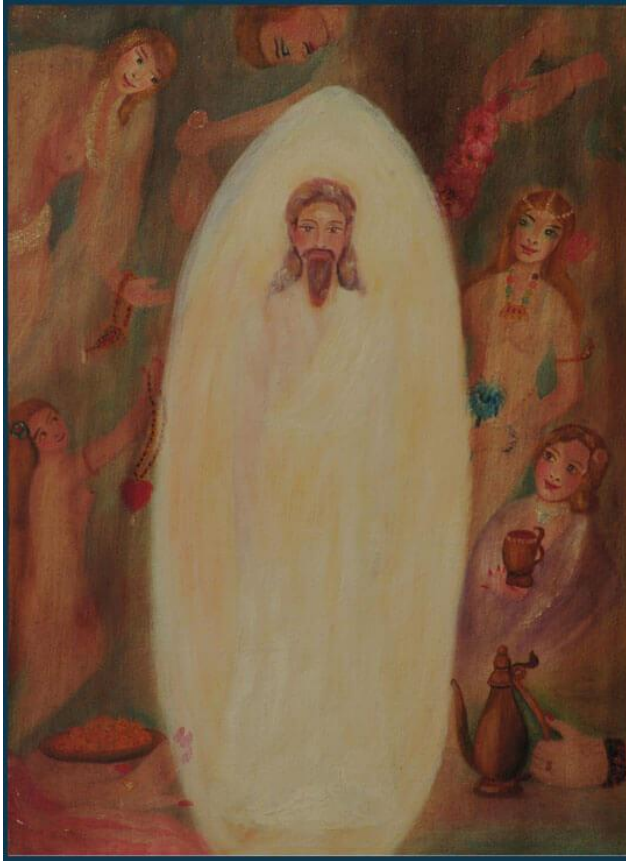
Als uit een obscure baarmoeder zag hij
Het lichaam en gelaat van een donker Ongeziene tevoorschijn komen,
Verborgen achter de schone buitenkanten van het leven.

Haar gevaarlijke commercie is de oorzaak van ons lijden.

Haar adem is een subtiel vergif in mensen's hart;
Alle kwaad begint bij dat ambigue gezicht.

Een gevaar achtervolgde nu de gewone lucht;
De wereld liep vol van bedreigende Energieën,
En waarheen ook zijn ogen zich wendden voor hulp of hoop,
In veld en huis, op straat en in kamp en op de markt
Ontmoette hij de rooftocht en het heimelijke komen en gaan
Van gewapende verontrustende belichamende Invloeden.

Een optocht van donkere en naakt godinnengedaanten
Alarmeerden de lucht met grootse onbehaaglijkheid;
Verschrikkelijke voetstappen naderden onzichtbaar,
Vormen, die bedreigingen waren, drongen het droomlicht binnen,
En omineuze wezens gingen hem voorbij op de weg,
Van wie juist de aanblik een calamiteit was:

Meditations on Savitri

Een bekoring en lieflijkheid, plotseling en formidabel,
Gezichten, die verleidelijke lippen en ogen omhoog
brachten,
Benaderden hem gewapend met schoonheid als een
valstrik,
Maar verborgen een fatale betekenis in iedere lijn
En konden in een moment gevaarlijk veranderen.
Maar alleen hij kon die afgeschermd aanval
onderscheiden.
-Savitri: Boek II Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Een bekoring en lieflijkheid, plotseling en formidabel,
Gezichten, die verleidelijke lippen en ogen omhoog brachten,
Benaderden hem gewapend met schoonheid als een valstrik,
Maar verborgen een fatale betekenis in iedere lijn
En konden in een moment gevaarlijk veranderen.

Maar alleen hij kon die afgeschermd aanval onderscheiden.

Een sluier lag over het innerlijke zicht,
Een kracht was daar, die zijn verschrikkelijke stappen verborg;
Over alles werd gelogen, maar bedacht zich toch als het ware;
Alles werd belaagd, maar wist niet van de belegering:
Want niemand kon de auteurs zien van hun val.

Gewaar van enige duistere, nog terughoudende wijsheid,
Die het zegel was en de volmacht van deze sterkte,
Volgde hij het spoor van schemerige enorme stappen,
Die terug voerden naar de nacht, waarvandaan zij kwamen.

Een streek bereikte hij, die onbebouwd was en in bezit van niemand:
Daar kon iedereen binnengaan, maar niemand kon lang blijven.

Het was een niemandsland van kwaadaardige sfeer,
Een dichtbevolkte buurt zonder een enkel huis,
Een grensstreek tussen wereld en hel.

Daar was onwerkelijkheid Natuur's heer:
Het was een ruimte, waar niets waar kon zijn,
Want niets was, wat het geclaimd had te zijn:
Een hoge verschijning omwikkelde een schoonschijnende leegte.

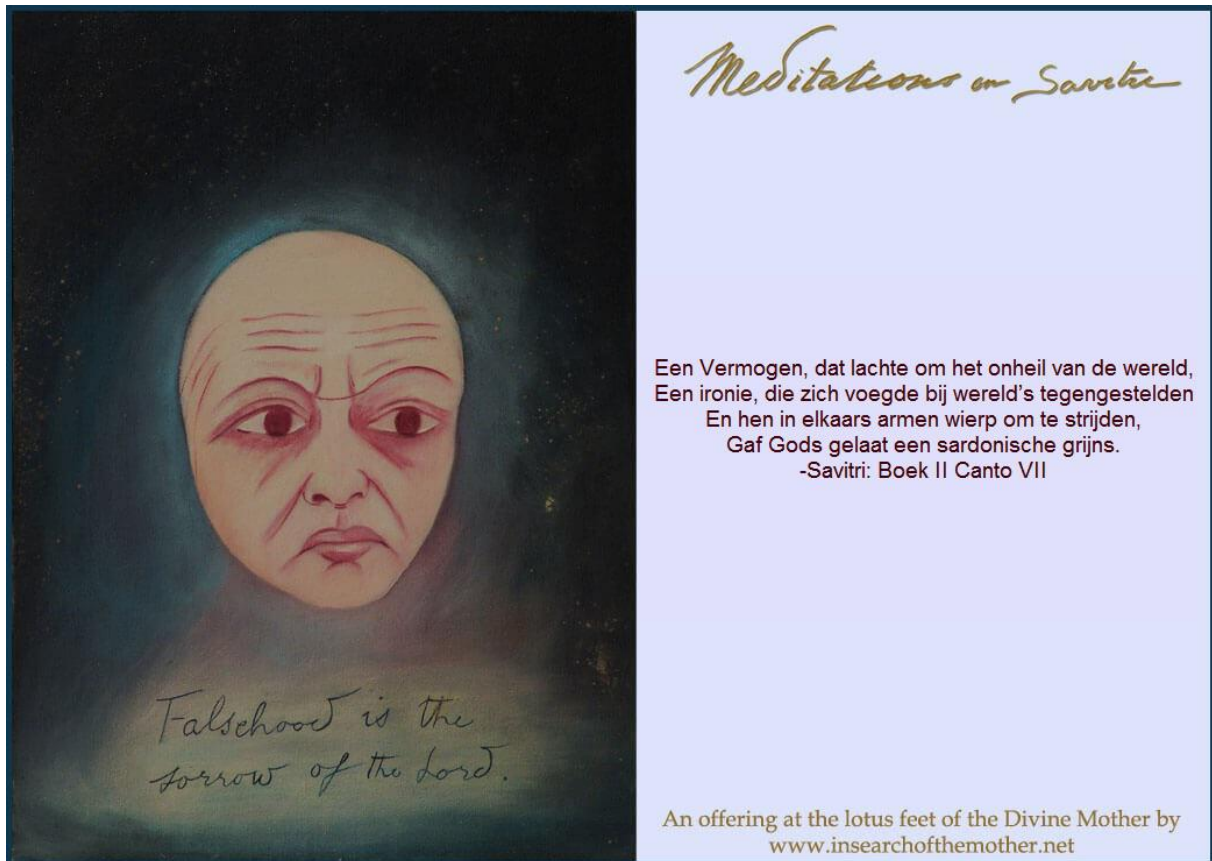
Toch zou niets zijn eigen pretentie bekennen,
Zelfs tegen zichzelf in het ambigue hart:
Een uitgestrekte deceptie was de wet der dingen;
Alleen door die deceptie konden zij leven.

Een niet substantieel Niets garandeerde
De valsheid van de vormen, die deze Natuur aannam
En maakte dat zij enige tijd leken te leven en te bestaan.

Een geleende magie onttrok hen aan de Leegte;
Zij namen een vorm en substantie, die niet de hunne was
En lieten een kleur zien, die zij niet konden behouden,
Spiegels voor een droombeeld van de werkelijkheid.

Ieder regenboog-schittering was een prachtige leugen;
Een onwerkelijke schoonheid sierde een glamour gezicht.

Op niets kon men rekenen om te blijven:
Vreugde verzorgde tranen en het goede bewees kwaad te zijn,
Maar nooit werd aan het kwaad het goede onttrokken:
Liefde eindigde spoedig in haat, heerlijkheid gedood met pijn,
Waarheid groeide tot leugen en de dood heerste over het leven.

Meditations on Savitri

Een Vermogen, dat lachte om het onheil van de wereld,
Een ironie, die zich voegde bij wereld's tegengestelden
En hen in elkaars armen wierp om te strijden,
Gaf Gods gelaat een sardonische grijns.
-Savitri: Boek II Canto VII

*Falschoot is the
sorrow of the Lord.*

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Een Vermogen, dat lachte om het onheil van de wereld,
Een ironie, die zich voegde bij wereld's tegengestelden
En hen in elkaars armen wierp om te strijden,
Gaf Gods gelaat een sardonische grijns.

Afzijdig ging zijn invloed overal binnen
En liet een gespleten hoefafdruk achter op de borst;
Een verwrongen hart en een vreemde sombere glimlach
Dreef de spot met de sinistere komedie van het leven.

De komst aankondigend van een gevaarlijke Vorm
Verzachtte een omineuze tred zijn ijzingwekkende voetstap,
Opdat geen het zou begrijpen of op zijn hoede zijn;
Niemand hoorde het tot een vreselijke greep nabij was.

Of anders voorspelde alles een goddelijke nadering,
Een sfeer van profetie gevoeld, een hemelse hoop,
Luisterde voor een evangelie, keek voor een nieuwe ster.

De duivel was zichtbaar, maar gehuld in licht;
Hij leek een helpende engel van de hemelen:
Hij wapende onwaarheid met Schrift en de Wet;

Hij misleidde met wijsheid, doodde de ziel met deugd
En leidde naar verdoemenis door het hemelse pad.

Een kwistige betekenis gaf hij aan vermogen en vreugde,
En, wanneer de waarschuwing van vanbinnen zich verhief,
Dan stelde hij het oor gerust met zoete tonen
Of nam het denkvermogen gevangen in zijn eigen net;
Zijn rigoureuze logica maakte, dat het valse waar leek.

Terwijl hij de uitverkorenen verbaasde met een geheiligde kennis,
Sprak hij met juist de stem van God.
De lucht was vol van verraad en bedrog;
Waarheid spreken was een list in die plaats;
Hinderlaag hield zich schuil in een glimlach en gevaar maakte
Veiligheid als dekmantel, vertrouwen zijn toegangspoort;
Valsheid kwam lachend met de ogen van waarheid;
Elke vriend zou kunnen veranderen in vijand of spion,
De hand, die men pakte, verborg een dolksteek in de mouw
En een omhelzing kon Doem's ijzeren kooi zijn.

Doodsangst en gevaar beslopen hun huiverende prooi
En spraken zacht als een timide vriend;
De aanval kwam plotseling, fel en ongezien;
Angst besprong het hart op iedere hoek
En schreeuwde het uit met een beangstigde ontzette stem;
Het riep om iemand om te redden, maar niemand kwam.

Iedereen liep omzichtig, want de dood was immer nabij;

Toch leek voorzichtigheid een vergeefse moeite van zorg,
Want alles, dat verdedigde, bleek een dodelijk net,
En als na lange onzekerheid verlossing kwam
En een blijde bevrijding bracht, die de sterkte ontwapende,
Diende het als een lachende passage naar een erger lot.

Er was geen bestand en geen veilige plaats om te rusten;
Men durfde niet te sluimeren of zijn wapens neer te leggen:
Het was een wereld van strijd en verrassing.

Iedereen, die daar was, leefde alleen voor zichzelf;
Allen streden tegen allen, maar met een gemeenschappelijke haat
Gekeerd naar het denkvermogen, dat zocht naar enig hoger goed;
Waarheid was verbannen uit vrees, dat zij zou durven spreken

En het hart van duisternis zou kwetsen met haar licht
Of met haar trots van kennis de spot zou drijven
Met de gesettelde anarchie van gevestigde dingen.

Dan veranderde de scene, maar hield zijn verschrikkelijke kern:
Haar vorm veranderend bleef het leven gelijk.

Een hoofdstad was daar zonder een Staat:
Het had geen heerser, alleen groepen, die streden.
Hij zag een stad van oeroude Onwetendheid,
Gevestigd op een grond, die geen Licht kende.

Daar liep iedereen in zijn eigen duisternis:
Zij stemden slechts in om te verschillen in Kwaad's paden,
Om op hun eigen manier te leven voor hun eigen zelf,
Of om een algemene leugen en onrecht te bekrachtigen;
Daar was Ego heer op zijn pauwenzetel
En Valsheid zat naast hem, zijn gemalin en koningin:
De wereld keerde zich naar hen als de Hemel naar Waarheid en God.

Onrecht rechtvaardigde door strenge verordeningen
De soevereine gewichten van Dwaling's gelegaliseerde handel,
Maar alle gewichten waren vals en geen hetzelfde;
Altijd keek zij toe met haar balans en een zwaard,
Uit vrees, dat een heiligschennend woord
De geheiligde formules van haar oude wanbestuur zou verraden.

In hoge professies gewikkelde zelf-wil wandelde wijdverbreid
En losbandigheid stapte statig en wauwelde van orde en recht:
Er was geen altaar opgericht voor de Vrijheid;
Ware vrijheid werd verafschuwd en vervolgd:
Harmonie en tolerantie konden nergens worden gezien;
Elke groep proclameerde zijn verschrikkelijke en naakte Wet.

Een raamwerk van ethiek, dat uitpilde van schriftelijke regels
Of een theorie, die hartstochtelijk geloofd werd en geprezen,
Leek een tafel van hoge Hemel's geheiligde code.

Een formeel, gepantserd en met ijzer beslagen gebruik
Gaf aan een ruw en meedogenloos krijger slag,
Onttrokken aan de barbaarse ingewanden van de aarde,
Een trotse grimmige houding van wrede adeldom,
Een beschaafde rigide en formidabele pose.

Maar al hun heimelijke daden verloochenden hun postuur:
Macht en bruikbaarheid waren hun Waarheid en Recht,
Een aderlaarsroofzucht klauwde zijn begeerde waar,
Snavels pikten en klauwen verscheurden iedere zwakkere prooi.

In hun zoete heimelijkheid van plezierige zonden
Gehoorzaamden zij de Natuur en geen moralistische God.

Onbewuste handelaars in bundels van tegengestelden,
Zij deden, wat zij in anderen zouden vervolgen;
Wanneer hun oog viel op hun kameraad's ondeugd,
Ontvlamde er een verontwaardiging, een rechtschapen toorn;
Vergeetachtig van hun eigen diep verborgen vergrijp,
Stenigden zij als een menigte een naaste, betrapt op zonde,
Een pragmatische rechter vanbinnen honoreerde valse vonnissen,
Poseerde de ergste onrechtvaardigheden op rechtvaardigheid's basis,
Redeneerde kwade daden goed, wettigde de schaal
Van het koopman ego's belang en begeerte.

Aldus was een evenwicht bewaard, een wereld kon leven.

Een dweepzuchtige vurigheid drong haar genadeloze culten op,

Elk ander geloof bloedde gegeseld als ketterij;
Zij ondervroegen, ketenden, folterden, verbrandden of kastijdden
En dwongen de ziel om zijn recht op te geven of te sterven.

Midden tussen haar botsende gezindten en ruziënde sekten
Zat religie op een met bloed bevlekte troon.

Honderden tirannieën onderdrukten en slachtten af
En baseerden eenheid op fraude en kracht.

Alleen wat scheen werd daar geprezen als werkelijk:
Het ideaal was een cynische bespotting's mikpunt;
Uitgejouwd door de menigte, bespot door de verlichte geesten,
Zwierf het spirituele zoeken vogelvrij verklaard,
Een dromer's zelf-misleidend web van denken
Of beoordeeld als dwaze chimaera of hypocriet's oplichting,
Zijn gepassioneerde instinct trok sporen door obscure denkvermogens,
Verloren in de banen van de Onwetendheid.

Een leugen was daar de waarheid en waarheid een leugen.

Hier moet de reiziger van de Weg omhoog,
Want koninkrijken van de Hel trotserend slingert de hemelse weg,
Pauzeren of langzaam door die gevaarlijke ruimte gaan,
Een gebed op zijn lippen en de grote Naam.

Wanneer niet alle onderscheid's scherpe speerpunt gepeild werd,
Zou hij kunnen struikelen in valsheid's eindeloze net.

Hij moet vaak over zijn schouder terugkijken
Als een, die in zijn nek een vijand 's adem voelt;
Anders kon een verraderlijke slag, die vanachter besluipt,
Hem neerwerpen en aan de onheilige grond pinnen,
Door zijn rug gestoken door het Kwaad's scherpe spies.

Zo zou men kunnen vallen op de Eeuwigheid's weg,
De geest's enige kans verbeurend in de Tijd
En geen nieuws van hemt zou de wachtende goden bereiken,
Gemerkt als "vermist " in het register van de zielen,
Zijn naam de index van een falende hoop,
De positie van een dode herinnerde ster.

Meditations on Savitri

Slechts zij waren veilig, die God hielden in hun hart:
Met moed als hun bewapening, geloof als hun zwaard,
moeten zij gaan,
De hand klaar om neer te slaan, het oog om te verkennen,
De blik vooruit werpend als een speer,
Helden en soldaten van het leger van Licht.
-Savitri: Boek II Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Slechts zij waren veilig, die God hielden in hun hart:
Met moed als hun bewapening, geloof als hun zwaard, moeten zij gaan,
De hand klaar om neer te slaan, het oog om te verkennen,
De blik vooruit werpend als een speer,
Helden en soldaten van het leger van Licht.

Toch ging, bijna zo niet, het griezelige gevaar voorbij,
Bevrijd in een kalmere zuiverdere lucht
Durfden zij langer te ademen en nog eens te glimlachen.

Andermaal gingen zij door onder een werkelijke zon.

Ofschoon de Hel heerschappij claimde, had de geest nog vermogen.

Dit Niemandland passeerde hij zonder debat;
De hoogten hadden hem gezonden, de Afgrond begeerde hem:
Niemand stond over zijn weg, geen stem verbood.
Want snel en moeiteloos is de weg omlaag
En nu was zijn gezicht naar de Nacht gericht.

Een grotere duisternis wachtte, een erger bewind,
Als erger mogelijk is, waar alles kwaad's extreem is;
Maar voor gekleden is de ongekledede een ergste naakt.

Daar waren God en Waarheid en het bovenaardse Licht
Nog nooit geweest of hadden er geen vermogen meer.

Zoals, wanneer men glijdt in een moment's diepe trance
Over denkvermogen's grens in een andere wereld,
Zo kruiste hij een grenslijn, waarvan het oog
Het heimelijke spoor niet kon zien, maar alleen de ziel kon voelen.

In een gepantserd woest gebied kwam hij
En zag zichzelf zwerven als een verloren ziel
Midden tussen groezelige muren en barbaarse achterbuurten van de
Nacht.

Rondom hem verdrongen zich grijze en armoedige hutten,
Grenzend aan trotse paleizen van geperverteerd Vermogen,
Onmenselijke vertrekken en demonische binnenplaatsen.

Een trots in het kwade omarmde zijn armzaligheid;
Een misère, die glorie achtervolgde, bedrukte die wrede

Vale buitenwijken van de steden van het droomleven.
Daar toonde Leven aan de toeschouwersziel
De schaduwdiepten van haar vreemde wonder.

Een sterke en gevallen godin zonder hoop,
Verduisterd, misvormd door enige verschrikkelijke Gorgonische vloek,
Zoals een hoerenmadam zou doen in een krot,
Verhief zij, naakt, schaamteloos, triomfantelijk,
Haar kwaadaardige gezicht van gevaarlijke schoonheid en charme
En, door paniek te trekken naar een sidderende kus
Tussen de heerlijkheid van haar fatale borsten,
Lokte de ondergang van de geest naar hun afgrond.

Door zijn gezichtsveld heen vermeerderde zij,
Als in een schilderachtige film of op een bewegende plaat,
De onverbiddelijke pracht van haar nachtmerriepraal.

Op de achtergrond van een ziellose wereld
Ensceneerde zij tussen luguber licht en schaduw
Haar drama's van verdriet van de diepten,
Geschreven op de gekwelde zenuwen van levende dingen:
Heldendichten van verschrikking en meedogenloze majesteit,
Verwongen standbeelden, uitgespogen en verstijfd in leven's modder,
Een verzadiging van afzichtelijke vormen en afzichtelijke daden
Verlamde medelijden in de geharde borst.

In tenten van zonde en nachtherstel van verdorvenheid
Maakten schanddaden van het lichaam's zinnelijke begeerte
En vuige verbeeldingen, geëetst in het vlees,
Van wellust een decoratieve kunst:
Door misbruik van Natuur's gave vereeuwigde haar geperverteerde
Vaardigheid het gezaaide graan van de levende dood,
Schonk in een lemen drinkbeker de bacchische wijn,
Gaf aan een sater de thyrsus van een god.
Onrein, sadistisch, met grijnzende monden,
Kwamen grauwe bedenkzels, gruwelijke en macaber
Van afstand verbeeld vanuit de diepten van de Nacht.

Haar vindingrijke listigheid in wanstaltigheid,
Ongeduldig voor elke natuurlijke vorm en evenwicht,
Gaf een muil van buitensporige lijnen,
Karikatuur een grimmige werkelijkheid,
En kunstparades van griezelige vervormde vormen,

En water spuwende obscene en verschrikkelijke maskers
Traptten op gekwelde lichaamshoudingen het verscheurde besef.

Als een onverbiddelijk kwaad's aanbidster
Maakte zij het verachtelijk groot en veredelde vuiligheid;
Een draken-vermogen van reptielenergieën
En vreemde epifanies van kruiperige Kracht
En serpent grandeurs, gelegen in het slijk
Wekten een bewondering voor een glans van slijm.

Alle Natuur, die uit haar raamwerk en basis wordt getrokken
Werd verwrongen tot een onnatuurlijke houding:
Walging stimuleerde een inerte begeerte:
Foltering werd een rood-gekruid voedsel voor zaligheid gemaakt,
Haat werd vertrouwd met het werk van lust
En marteling naam de vorm van een omhelzing;
Een rituele angst heiligde de dood;
Aanbidding werd opgedragen aan het Ongoddelijke.

Een nieuwe esthetiek van Inferno's kunst,
Die het denkvermogen leerde lief te hebben, wat de ziel haat,
Legde alliantie op aan de trillende zenuwen
En dwong het onwillige lichaam om te vibreren.

Te lieflijk en te harmonieus om op te winden
In dit regiem, dat wezen's kern besmet,
Was schoonheid uitgebannen, het hart's gevoel verdoofd tot slaap,
En in hun plaats werd sensatie's huiveringen gekoesterd;
De wereld werd gepeild naar stralen van zintuig-appel.

Hier was koud materieel intellect de rechter
En had sensuele prikkel nodig en schok en zweepslag,
Opdat zijn droge hardheid en dode zenuwen
Enige passie zouden kunnen voelen en een bijtende zin van het leven.

Een nieuwe filosofie theoretiseerde kwaad's rechten,
Glorieerde in het glinsterende bederf van decadentie,
Of gaf aan een python-Kracht overtuigend spraakvermogen
En wapende de primitieve woesteling met kennis.

Over materie en leven boog zich slechts getob,
Het denkvermogen veranderde in het beeld van een uitgelaten beest;
Het klauterde in een put om te graven naar de waarheid

En verlichtte zijn zoektocht met het onbewuste's fakkels.

Aldus borrelden het vuil en de etterende geheimen van de Afgrond
Omhoog en bedierven de hogere sfeer,
Dit noemde hij het positieve feiten en het ware leven.

Dit nu vormde de stinkende atmosfeer.

Een wildebeesten hartstocht kroop uit de heimelijke Nacht
Om naar zijn prooi te kijken met fascinerende ogen:
Om hem heen als een vuur met knetterende tongen
Lummelde en lachte er een dierlijke extase;
De lucht was vol van ruwe en onstuimige verlangens;
Samendrommend en stekend in een monsterachtige zwerm
Drongen gedachten met een schadelijk gezoem zijn denkvermogen
binnen,
Die Natuur's meest hemelse adem konden vergiftigen,
Dwongen onwillige oogleden, bestormden het zicht,
Daden, die het mysterie van de Hel openbaarden.

Alles was daar volgens dit patroon gemaakt.

Een bezeten ras bevolkte deze streken.

Een demonische kracht, verscholen in mensen's diepten,
Die zich verheft, onderdrukt door het hart's menselijke wet,
Met ontzag vervuld door de kalme en soevereine ogen van het Denken,
Kan in een vuur en aardbeving van de ziel
Oprijzen en, roepend om zijn geboortenacht,
De rede omverwerpen, het leven in bezit nemen
En zijn hoef stampen op Natuur's schokkende grond:
Dit was voor hen hun wezen's vlamme kern.

Een machtige energie, een monster god,
Hard voor de sterken, onverbiddelijk voor de zwakke,
Het staarde naar de wrange meedogenloze wereld, die het had gemaakt
Met de stenen oogleden van zijn vaste idee.

Zijn hart was dronken van de verschrikkelijke honger's wijn,
Voelde in anderen's lijden een huiverende heerlijkheid
En van de dood en ondergang werd de grandioze muziek gehoord.

Macht te hebben, meester te zijn, was als enige deugde en goed:

Het claimde de hele wereld als Kwaad's leefruimte,
Zijn partij's onverbiddelijke totalitaire bewind
De vreemde bestemming van ademende dingen.

Alles was naar één plan gevormd en gestandaardiseerd
Onder een duister dictatorschap's ademloze gewicht.

In straat en huis, in raadzaal en rechtsgebouwen,
Kwam hij schepsels tegen, die eruitzagen als levende mensen
En opklommen in spraak op hoge vleugels van het denken,
Maar alles in zich droegen, dat onder menselijk was, verachtelijk
En lager dan het laagste reptiel's gekruip.

De rede, bedoeld voor nabijheid tot de goden
En om tot hemelse schaal te verheffen door de aanraking van het
denkvermogen,
Versterkte slechts met haar verlichtende straal
Hun ingeboren natuur's wrange wanstaltigheid.

Dikwijls, door bestudering van een vertrouwd gelaat,
Vreugdevol ontmoet op een of ander gevaarlijk keerpunt,
Hopend om een blik van licht te herkennen,
Ontdekte zijn visie, gewaarschuwd door de geest's inwendige oog
Plotseling de Hel's handelsmerk daar.
Of zag met het innerlijke zintuig, dat niet kan falen,
In de gelijkenis van een schone en viriele vorm
De demon en de kwelgeest en de gruwel.

Een schaamteloosheid heerste van koude stenenhart kracht,
Machtig, gehoorzaamd, goedgekeurd door de Titaan's wet,
De enorme lach van gigantische wreedheid
En onstuimige blijde daden van wildeman wreedheid.

In dat wijde cynische hol van denkende beesten
Zocht men vergeefs naar een spoor van medelijden of liefde;
Er was nergens een aanraking van lieflijkheid,
Maar alleen Kracht en zijn acolieten, hebzucht en haat:
Er was geen hulp voor lijden, niemand om te redden,
Niemand durfde te weerstaan of een nobel woord te spreken.

Gewapend met het schild van tiranniek Vermogen,
Dat de bevelschriften tekent van haar verschrikkelijke bewind
En bloed en foltering gebruikt als een zegel,

Verkondigde de duisternis haar slogans aan de wereld.

Een onderdanig kortzichtig zwijgen stilde de geest
Of herhaalde slechts geleerde lessen,
Terwijl Valsheid, gemijterd, de goede herder's staf vasthoudend,
Troonde boven imponerende en neerliggende harten
De culten en gezindten, die de levende dood organiseren
En de ziel verslaan op het altaar van een leugen.

Allen werden misleid of dienden hun eigen bedrog;
Waarheid kon niet leven in die verstikkende atmosfeer.

Daar geloofde ellendigheid in zijn eigen vreugde
En vrees en zwakheid omarmden hun abjecte diepten;

Al wat laag is en vunzig bedacht, minderwaardig,
Alles wat verachtelijk is en arm en miserabel,
Ademde met een lakse voldoening zijn natuurlijke lucht
En voelde geen smachten voor goddelijke bevrijding:
Arrogant, schimpend op de meer verlichte staten
Verachtte het volk van de afgronden de zon.

Een gebarricadeerde autocratie sloot licht buiten;
Vast in zijn wil om zijn eigen grijze zelf te zijn,
Pochte het met zijn unieke norm en prachtige type:
Het stilde zijn honger met een plunderaar's droom;
Pronkend met zijn kruis van dienstbaarheid gelijk een kroon,
Klampte het zich aan zijn erbarmelijke wrange autonomie.

Een stierenkeel loeide met zijn koperen tong;
Zijn harde en schaamteloze getier, dat de Ruimte vulde
En iedereen bedreigde, die het durfde om naar de waarheid te luisteren,
Claimde de monopolie van het gebeukte oor;
Een verdoofde berusting verleende zijn stem,
En snoever dogma's, geroepen in de nacht,
Behielden voor de gevallen ziel, eens beschouwd als god,
De trots van zijn verschrikkelijke absolute.

Als een eenzame ontdekker in deze bedreigende werkelijkheden,
Bewaakt als termietensteden tegen de zon,
Onderdrukt tussen menigte en gestamp en geluid en vlammen,
Terwijl hij passeerde van schemerduister naar dieper gevaarlijker duister,
Worstelde hij met vermogens, die het denkvermogen zijn licht ontnamen

En hun vastklampende invloeden van zich afsloeg.

Weldra kwam hij tevoorschijn in een schemerige muurloze ruimte.

Want nu waren de bevolkte gebieden achtergelaten;
Hij wandelde tussen wijde nevels van de falende avond.

Rondom hem groeide een luguber spiritueel blanco,
Een bedreigende woestenij, een sinistere eenzaamheid,
Die de geest weerloos liet voor een ongeziene aanval,
Een lege bladzij, waarop allen, die dat wilden,
Grimmige monsterlijke boodschappen konden schrijven.

Als een reizende stip op neerwaartse wegen van het Duister
Midden tussen dorre velden en schuren en verspreidde hutten
En enkele kronkelige en spookachtige bomen,
Bood hij het hoofd aan een besef van de dood en bewuste leegte.

Maar er was nog een vijandig ongezien Leven,
Waarvan het doodse evenwicht, dat licht en waarheid weerstond,
Het leven maakte tot een naargeestige leemte in zinloosheid.

Hij hoorde de griezelige stemmen, die ontkennen;
Overvallen door gedachten, die krioelden als spookachtige horden,
Een prooi aan de starende fantomen van de mistroostigheid
En de naderende verschrikking met zijn dodelijke mond,
Door een vreemde wil omlaag gedreven, almaar omlaag,
De hemel boven een communiqué van Doem,
Streefde hij om zijn geest van wanhoop af te schermen,
Maar voelde het afgrijzen van de toenemende Nacht
En de Afgrond, die verrees om zijn ziel te claimen.

Dan kwam er een eind aan de verblijfplaatsen van schepselen en hun
vormen
En eenzaamheid wikkelde hem in haar stilzwijgende plooien.

Alles verdween plotseling als een uitgewiste gedachte;
Zijn geest werd een lege luisterende diepte,
Verstoken van de dode illusie van een wereld:
Niets was overgebleven, zelfs geen kwaadaardig gezicht.

Hij was alleen met de grijze python Nacht.

Een dicht en naamloos Niets, bewust, stom,
Dat levend scheen, maar zonder lichaam of denkvermogen,
Begeerde om alle wezens teniet te doen,
Zodat het voor altijd naakt en alleen zou kunnen zijn.

Als in een vormloos beest's ontastbare kaken,
Gegrepen, gewurgd door die begerende kleverige schandvlek,
Aangetrokken tot enige zwarte en gigantische muil
En verzwelgende keel en een enorme buik van doem,
Verdween zijn wezen voor zijn eigen zicht,
Getrokken naar diepten, die hongerden voor zijn val.

Een vormloze leegte bedrukte zijn worstelende brein,
Een onverbiddelijke en koude duisternis verstijfde zijn vlees,
Een gefluisterde sombere ingeving verkilde zijn hart;

Meditations on Savitri

Door een slangenkracht gesleept uit zijn warme huis
En tot uitsterven gedreven in een naargeestige leegheid,
Klampie het leven zich aan zijn zetel met koorden van
snakkende adem;
Zijn lichaam werd gelikt met een duistere tong.
-Savitri: Boek II Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Door een slangenkracht gesleept uit zijn warme huis
En tot uitsterven gedreven in een naargeestige leegheid,
Klampie het leven zich aan zijn zetel met koorden van snakkende adem;
Zijn lichaam werd gelikt met een duistere tong.

Het bestaan zwoegde verstikt om te overleven;
Gesmoorde hoop verging in zijn lege ziel,
Geloof en herinnering, teniet gedaan, stierven
En alles wat de geest helpt op zijn pad.

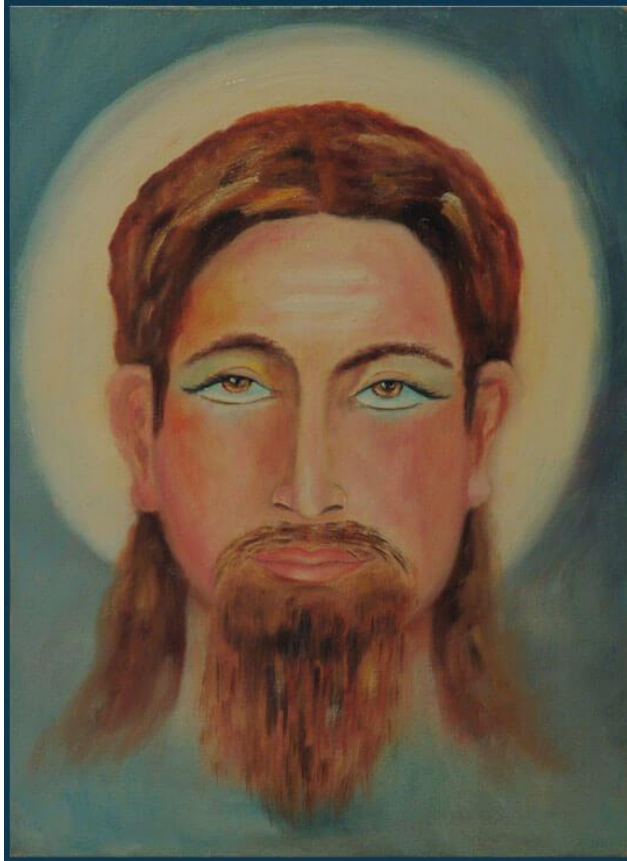
Er kroop door elke gespannen en pijnlijke zenuw
Een naamloze en onbeschrijfelijke angst,
Die zijn doordringende, sidderende spoor achterliet.
Zoals een zee een slachtoffer insluit, dat gebonden is en stil,
Alarmeerde de nadering zijn geest, voor altijd stom,
Voor een genadeloze eeuwigheid
Van onmenselijke en ondraaglijke pijn.

Dit moest hij dragen, zijn hoop op de hemel vervreemd,
Hij moet altijd bestaan zonder uitroeiing's vrede
In een langzaam lijdende Tijd en gemartelde Ruimte,
Een gekweld niets zijn eindeloze staat.

Een levenloze leegte was nu zijn borst,
En op de plaats, waar eens lumineus denken was,
Bleef alleen, als een bleek bewegingsloos spook,
Een onvermogen over voor vertrouwen en hoop
En de vreselijke veroordeling van een verslagen ziel,
Nog onsterfelijk, doch met zijn godheid verloren,
Zelf verloren en God en de nabijheid van gelukkiger werelden.

Maar hij hield vol, stilde de vergeefse verschrikking, verdroeg
De verstikkende windingen van doodstrijd en angst;
Toen keerde vrede terug en de ziel's soevereine blik.

De blinde verschrikking werd beantwoord met een kalm Licht:
Onveranderlijk, onsterfelijk, en ongeborn,
Machtig en stom ontwaakte in hem de Godheid
En bood het hoofd aan de pijn en het gevaar van de wereld.

Meditations on Savitri

Hij beheerste de getijden van de Natuur met een blik:
Hij ontmoette met zijn loutere geest de naakte Hel.
-Savitri: Boek II Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Hij beheerste de getijden van de Natuur met een blik:
Hij ontmoette met zijn loutere geest de naakte Hel.

EINDE VAN CANTO ZEVEN